

РЕШЕНИЕ

№ 2347

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **843** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ОПТИМА КЛИЙН СЪРВИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 4188 от 07.11.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94-и състав, по нахд № 11000/2022г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 22-2200170/11.07.2022г., издадено от Директора на Дирекция “Инспекция по труда” (ДИТ) [населено място], относно наложена на касатора на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ) имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл.61, ал.1, като е намален размерът на санкцията на 2000 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, като се сочи, че то е постановено в противоречие с материалния закон – касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63в ЗАНН. Твърдят се съществени процесуални нарушения при издадения акт за установяване на административното нарушение (АУАН) и процесното наказателно постановление, тъй като не била направена преценката за маловажен случай по реда на чл.28 ЗАНН. Касаторът счита наложеното наказание за несъразмерно и несправедливо относно неговия размер при преценка на критериите и фактите по повод индивидуализацията на наказанието. Твърди, че са налице множество смекчаващи отговорността

обстоятелства, поради което следва да се приложи чл.28 ЗАНН или наказанието да се намали в неговия законоустановен минимум. Касаторът моли решението да бъде отменено, като се постанови ново, с което да се отмени наказателното постановление, или при условията на евентуалност, да се измени в частта с размера на наложената имуществена санкция.

Ответникът по касационната жалба директор на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] оспорва жалбата чрез юрк. Т., като моли същата да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение – да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна, а решението – за правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 07.11.2022 г. по нахд № 11000/2022г., СРС, НО, 94-и състав, изменил НП № 22-2200170/11.07.2022г, издадено от директора на ДИТ [населено място], като намалил наложената на касатора на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 КТ за нарушение на чл.61, ал.1 КТ, имуществена санкция от 3000 лв. на 2000 лв.

Настоящата касационна инстанция приема за изяснена от районния съд следната фактическа обстановка:

В ДИТ - С. бил получен сигнал вх. № 22039074/20.04.2022г. от И. П. Д., че всички работещи на обекта, стопанисван от жалбоподателя, на [улица], нямат сключени трудови договори. По повод постъпилния сигнал на 27.04.2022г. служители на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място], сред които и свидетелката Е. Г., на длъжност "старши инспектор", извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол – пералня, находяща се в [населено място],[жк], [улица], стопанисван от дружеството - касатор. На място проверяващите заварили да полага труд като гладач лицето Р. Д. К., ЕГН [ЕГН]. Пред проверяващите К. попълнила декларация, в която посочила, че работи в " О. К. С." от 18.04.2022г. на обект пералня в [населено място], [улица], на длъжност "гладач" с работно време от 08:00 часа до 20:00 часа, с трудово възнаграждение в размер на 1000 (хиляда) лева и с почивни дни по график. В декларацията К. посочила, че няма сключен граждански и трудов договор, и че не е получила копие от заверено уведомление и екземпляр от сключен писмен трудов договор. Контролните органи предложили на К. да издадат постановление, с което да обявят съществуването на трудовото правоотношение, но същата отказала, което посочила и в саморъчно попълнената декларация. При извършване на проверката на място в обекта на контрол проверяващите установили да полагат труд още пет лица, като всички били без сключен трудов договор. На 27.04.2022г. на управителя на дружеството М. М. била връчена и призовка на основание чл. 45, ал. 1 АПК да се яви на 04.05.2022г. в сградата на ДИТ - С. и да представи посочени в призовката документи, сред които и трудовите досиета на заварените в обекта лица. На 03.05.2022г. между "ОПТИМА КЛИЙН СЪРВИС" ЕООД, като работодател и К., като работник бил сключен трудов договор, На същата дата - 03.05.2022г. от страна на дружеството било изпратено уведомление до ТД на Националната агенция по приходите /НАП/ - С. за сключения трудов договор. На 03.05.2022г. работодателят предоставил на работника и екземпляр от подписания

трудова договор, длъжностна характеристика за заеманата длъжност и копие от заверено уведомление до НАП. Проверката в ДИТ - [населено място] продължила по документи от 09.05.2022г. до 12.05.2022г. В хода на проверката управителят на дружеството - жалбоподател представил трудов договор, както и екземпляр от заверено уведомление до ТД на НАП – С., връчено на К..

За резултатите от проверката бил съставен протокол за извършена проверка. Свидетелката Г. приела, че като е допуснало до работа в обект на контрол – пералня на 27.04.2022г. лицето К., преди да е сключен с нея трудов договор, дружеството - касатор е нарушило чл. 61, ал. 1 КТ. На 12.05.2022г. в присъствието на двама свидетели и на управителя на дружеството Г. съставила АУАН № 22-2200170/12.05.2022г., с който повдигнала административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ, извършено на 27.04.2022г. При съставяне на акта от страна на законния представител на дружеството – касатор не били направени възражения. Такива не са били наведени и в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН. Въз основа на съставения АУАН на 11.07.2022г. Л. Ч. - Директор на ДИТ - С., издал обжалваното НП № 22-2200170/11.07.2022г., с което на основание чл. 414, ал. 3 КТ за нарушение по чл. 61, ал. 1 КТ на дружеството - жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Е. А. Г., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. От материална страна е приел, че дружеството е осъществило състава на вмененото му нарушение на чл.61, ал.1 от КТ, потвърдено с показанията на актосъставителя и декларацията на Р. К.. Обсъдени са пространно, но са приети за неоснователни, възраженията на лицето – относно липсата на гражданско правоотношение по договор за изработка, както и по приложението на чл.415в от КТ и чл.28 ЗАНН. При определяне на размера на санкцията СРС е съобразил като смекчаващи отговорността обстоятелства – липсата на предишни нарушения и последващото поведение на дружеството, което веднага след проверката сключило с К. трудов договор. За отегчаващи отговорността обстоятелства е посочена липсата на трудов договор и за шестте лица, заверени на 27.04.2022 г. на място при проверката на обекта, както и, че проверката е осъществено по подаден сигнал. При съобразяване на тези обстоятелства СРС е приел, следва да бъде наложена имуществена санкция над минималния, предвиден в закона, размер, а именно от 2000 лв., като наложения от административнонаказващия орган (АНО) размер от 3000 лв. бил прекомерен и несъобразен със смекчаващите обстоятелства.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване. Районният съд е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за обективно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на

инкриминираното нарушение и неговото авторство. Спазени са и процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници.

Правилно районният съд е преценил, че не е допуснато нарушение на процесуалните правила при съставяне и връчване на АУАН, който е съставен в присъствието на двама свидетели, участвали при извършване на проверката и респективно - при установяване на нарушението. Актът е съставен в присъствието на законния представител на дружеството, предявен му е за запознаване и му е връчен препис. Спазени са и всички изискуеми реквизити на АУАН и процесното НП, съгласно чл.42, ал.1 ЗАНН и чл.57, ал.1 ЗАНН. В АУАН и НП са описани по надлежен начин, единно и безпротиворечиво, извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е осъществено, посочени са дата и място на извършеното нарушение, както и точната правна квалификация на нарушението, с което се гарантира правото на защита на касатора.

Правилно районният съд е отчетел, че твърденията на дружеството-касатор за непосочени обстоятелства, свързани с индивидуализацията на наказанието, са неоснователни. Наказващият орган стриктно е изложил, на основание чл.57, ал.1, т.8 ЗАНН, обстоятелствата, които според него налагат индивидуализиране на имуществената санкция в размер над минималния, както и съображения за неприменяемост на разпоредбата на чл. 415в КТ.

Не е допуснато твърдяното от касатора нарушение, ограничило правото му на защита, поставяйки го в невъзможност да разбере какви са съображенията на наказващия орган да не приложи института на маловажността. На първо място, в НП подробно са посочени обстоятелствата, които според наказващия орган обуславят по-висока степен на обществена опасност на нарушението. Отделно от това, преценката за маловажност в настоящия случай е по чл. 415в, ал.2 КТ, където се посочва, че нормата е неприменяема при констатирано нарушение на чл.61, ал.1 КТ. Обосновано е и позоваването на районния съд на Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по тълк.д. № 7/2010 г. на ОСК на ВАС, според което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. Ето защо, изложените от касатора доводи по приложението на общата норма на чл.28 ЗАНН са неотносими към спора, а приложението на специалния състав по чл.415в КТ е изключено по отношение на вмененото нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че не е налице нарушение на материалния закон и дружеството - жалбоподател е осъществило състава на вмененото му нарушение. Съгласно чл. 61, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. От показанията на свидетелката Г. и от писмените доказателства се установява, че на 27.04.2022 г. лицето К. е полагала труд като гладач в обект на контрол пералня в [населено място],[жк] [улица], стопанисван от касатора. В саморъчно попълнената декларация К. посочила, че работи в " О. К. С." ЕООД. От попълнената от К. декларация и от показанията на свидетелката Г. се установява, че към 27.04.2022г. между К. и процесното дружество-жалбоподател не е имало сключен трудов договор, а такъв е бил сключен едва няколко дни след проверката - на 03.05.2022г.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че в настоящия случай е налице трудово правоотношение, макар и при неспазване на трудовото законодателство. К. е полагала труд при определено работно място – обекта,

собственост на дружеството касатор, определено работното време – 08:00-20:00 ч., наличие на почивни дни, определени „по график“ и трудово възнаграждение в размер на 1 000 лв. Видно е, че лицето престира работна сила, т.е. отношенията са трудови, а не граждански. От приложените по делото доказателства става ясно, че трудът се полага, без да е сключен индивидуален трудов договор, което е явно нарушение на трудовото законодателство и обуславя административнонаказателната отговорност на дружеството жалбоподател съгласно чл. 414, ал.3 КТ.

Колкото до размера на наложената имуществена санкция, районният съд правилно е преценил неговото намаляване. Тежестта на наказанието не е единствен критерий, който следва да се съблюдава при определяне размера на санкцията. Правилно са отчетени смекчаващите обстоятелства: липсата на предходни нарушения, както и предприетото от касатора поведение, който още преди образуване на административнонаказателното производство със съставяне на АУАН от 12.05.2022г., е уредил отношенията си с К. като трудови, сключвайки трудов договор. Без съмнение протоколите от проверки на ДИТ, при които е установено, че още пет лица работят в процесния обект без сключен трудов договор, както и фактът, че подаденият до ДИТ сигнал говори за престиране на труд без трудов договор, обосновава отегчаващи обстоятелства. Ето защо районният съд правилно е преценил, че на дружеството следва да се наложи санкция в размер над минималния, но 3 000 лв би бил прекомерен размер. Подобна санкция не съответства на степента на обществена опасност на извършеното нарушение, както и на целите на административното наказване – да се въздейства предупредително и превъзпитателно не само на нарушителя, но и генерално на всички членове в обществото. Ето защо наложената имуществена санкция бива рационално изменена по размер на 2 000 лв.

При изхода на спора пред СРС правилно е преценена като неоснователна и претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски. Разпоредбата на чл. 63д ал. 1 ЗАНН препраща по отношение реда за присъждане на разноски към АПК. Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на присъждане на разноски в случаите на отмяна на обжалвания акт. В настоящия случай не се касае за отмяна и претенцията за разноски е неоснователна.

Право на разноски за настоящето производство съгласно чл. 63д, ал. 4 ЗАНН има наказващият орган, каквото искане е направено в съдебното заседание, определен на основание чл. 37 ЗПП ,вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, а именно – 80,00 (осемдесет) лева.

Воден от горното, на основание чл.63в ЗАНН Административен съд софия-град, X.-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4188 от 07.11.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав, по нахд № 11000/2022 г.

ОСЪЖДА „ОПТИМА КЛИЙН СЪРВИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „Главна инспекция по труда“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и на основание чл. 223 от Административнопроцесуалния кодекс не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.